

OSTENTATION, ästännatschön, f. 3. (lat. *Ostentatio*) Skryt, prål, fåfänga.

OSTEOLOGI, åsteålåji', f. 3. (från grek.) Läran om benen i mennisko- eller djurkropp.

OSTFLUGA, f. 1. Ett slags liten svart fluga, hvars larver äro de hvita ostmaskarna. *Piophila casei*.

OSTFORM, m. 2. Se *Ostkar*.

OSTIG, a. 2. Till beskaffenheten liknande ost.

OSTILLAD, a. 2. Ej stillad med foder. *Lemna kreaturen o-e.*

OSTINDIEFARARE, m. 3. 1) En, som seglar till Ostindien. — 2) Fartyg, som går till Ostindien.

OSTKAKA, f. 1. Kaka, tillredd af ystad mjölk.

OSTKANT, m. 3. Den hårda kanten af en torkad ost.

OSTKÄR, n. 3. Kärl af ler eller trä, hvori ost pressas och får sin form.

OSTKORG, m. 2. Korg, hvori man låter ost afrinna.

OSTKRAMA, f. 1. Stycke af ost, som pressas eller kramas i ett ostkar.

OSTKRÄCKLA, f. 1. Kräckla, hvarmed vid ystning mjölken omröres.

OSTLIG, a. 2. 1) Som kommer ifrån öster. *O. vind, blåst.* — 2) Som har riktning åt öster. *O. riktning, kurs.*

OSTLIGT, adv. 1) I öster. *O. belägen.* — 2) Åt öster. *Segla o.* — 3) Från öster. *Det blåser o.*

OSTLÖPE, m. 2. pl. — *löpar.* Löpe, som lägges i mjölk, för att låta den ysta.

OSTMASK, m. 2. Den hvita masklika larven af Ostflugan.

OSTMOTT, n. 3. Ett slags helt liten Luft-rörsspindel af Qvalsterslägtet, i ost. *Acarus casei*.

OSTMYSSJA, f. 1. Den vid ystning erhållna ostmassa, som man låter afrinna, för att läggas i ostkaret.

OSTNORDOST, m. sing. Två streck åt nord- den ifrån öster. Tecknas *ONO*.

OSTRA, f. 1. Se *Ostronmussla*.

OSTRAFFAD, a. 2. Ej straffad; utan att straffas. *Han är ännu o. Det gör ingen o.*

OSTRAFFADT, adv. Utan straff. *O. begå de värsta missgerningar.*

OSTRAFFELIG ell. **OSTRAFFLIG**, a. 2. (efter t. *unsträfflich*) Se *Ostrafflig*. — *Ostrafflighet*, f. 3. — *Ostraffligen* eller *Ostraffligt*, adv.

OSTRIDIG, a. 2. Se *Obestridlig*. — *Ostridighet*, f. 3. — *Ostridigt*, adv.

OSTRON, n. 3. 1) Ostronmusslan såsom föremål för handeln och såsom näringsmedel betraktad. *Ett trä o. Åta o.* — 2) (pop.) Spott- eller snorkluns. — *Ss. O-fiskare, -fiske, -fångst, -handel, -handlare, -skal.*

OSTRONBANK, m. 2. Ställe på hafsbotten, der stora samlingar af ostron finnas.

OSTRONMUSSLA, f. 1. Ätbar mussla, hvars skal består af tunna, kalkhaltiga lager; träffas vid nästan alla hafskuster. *Ostrea edulis*.

OSTRONTÄGT, m. 3. Ostronfiske.

OSTRUKEN, a. 2. neutr. — *et.* Ej struken. *O-kna kläder. O-et mål, rågad.* (I musik) *O-kna* ell. *lilla oktaven*, kallas den, som ligger emellan den »grofva» eller »stora» och den »tuttstrukna» oktaven. *O. not*, som hörer till denna oktav.

OSTSYDOST, m. sing. Två streck åt söder ifrån öster. Tecknas *OSO*.

OSTUDERAD, a. 2. Som ej studerat. — *Syn.* Olärd.

OSTVARTS, östsvårts, adv. Åt öster. *Segla o.*

OSTYRIG, a. 2. Som ej låter sig styras, ej vill hålla ordning och skick. *En o. folkhop.*

O-a barn. Liten o. unge. — *Syn.* Se *Oregerlig*. — *Ostyriighet*, f. 3. — *Ostyriigt*, adv.

OSTYRING, m. 2. (fam.) Ostyriigt barn.

OSTÄDA, v. a. 1. Göra ostädad. *O. ett rum.*

OSTÄDAD, a. 2. 1) Ej städad. *O-t rum.*

Hafva o-t hos sig. — 2) (fig.) Ej hyfsad; värdslösad, försummad. *O-t skick. O. stil.* — *Syn.* Se *Ohyfsad*. — *Ostädadt*, adv.

OSTÄDIG, a. 2. Se *Ostädigt*.

OSTÄDIGHET, f. 3. Ostädadt skick, tillstånd.

OSTÄMD, a. 2. Ej stämd. *Ett o-t instrument.*

OSTÄMDHET, f. 3. Ostämdt tillstånd.

OSTÄMNE, n. sing. Det ämne i mjölk, hvaraf ost bildas. Kallas äfv. *Casein*.

OSTÖKA, v. a. 1. (fam.) Se *Ostäda*.

OSTÖRD, a. 2. Ej störd. *I o. ro. Iesva o. af bekymmer.* — *Syn.* Se *Orubbad*.

OSTÖRDHET, f. 3. Ostördt tillstånd.

OSTÖRDRT, adv. Utan att störas. *O. njuta af lifvet.*

OSUND, a. 2. 1) Se *Ohelsosam*, 1. *O. mat, luft.* — 2) Ej förenlig med det friska tillståndet. *O-a våtskor.*

OSUNDHET, f. 3. Egenskapen att vara osund. — *Syn.* *Ohelsosamhet*.

OSUNDT, adv. På ett för helsen skadligt sätt. *Här luktar o.*

OSVENSK, a. 2. Ej svensk: 1) Stridig emot svenska folkets sannskyldiga nytta. *Ett o-t politiskt system.* — 2) Ej öfverensstämmande med svenska språkets lagar. *En o. mening.*

OSVIKLIG, a. 2. Som ej sviker eller kan svika. *O. trohet.* — *Syn.* *Öbrottslig, Ofelbar, Pålitlig, Säker, Tillförlitlig, Orubblig, Orygglig.* — *Osviklighet*, f. 3. — *Osvikligt*, adv.

OSVUREN, a. 2. neutr. — *et.* Ej svuren. (Talesätt) *O-et bäst*, säges, då man vill uttrycka sitt tvifvel om riktigheten af hvad en annan med full säkerhet påstår, eller om annans eller egen förmåga att hålla, hvad man utlofvat, föresatt sig, o. s. v.

OSYNLIG, a. 2. 1) Som ej ses eller kan ses. *Ett o-t föremål. I o. måtto*, utan att kunna ses. (Fam.) *Göra sig o.*, aflägsna sig ifrån ett sällskap. — 2) (fam.) Som ej låter se sig, ej gör besök. *Du har så länge varit o. hos oss.* — 3) (fam.) Ganska liten, föga märkbar. *En liten och o. karl.* — *Osynlighet*, f. 3. — *Osynligt*, adv.

OSYRAD, a. 2. Bakad utan tillsats af surdeg. *O-t bröd.*

OSÄRBAR, a. 2. Som ej kan säras. — *Osärbarhet*, f. 3.

OSÄGLIG, a. 2. Se *Outsäglig*.

OSÄKER, a. 2. Ej säker: 1) Ostadig. *Bygga på o. grund.* — 2) Oviss, tvifvelaktig, opålitlig. *O-t hopp. Det är o-t, om han kommer. Vara o. om lifvel. O-kra fordringar.* — 3) Som ej erbjuder personlig säkerhet, trygghet, skydd. *O-kra vägar. Här är o-t för tjufvar.* — 4) (om person) Af hvilken man ej kan med säkerhet vänta betalning eller fullgörande af ingångna förbindelser. *O. gäldenär.*

OSÄKERHET, f. 3. Egenskapen att vara osäker. *Jfr. Osäker.*

OSÄKERT, adv. 1) Ostadigt. *Gå o.* — 2)